

PREGUEM PER LES VOCACIONS

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona
Col·lecció "Celebrar"

Preparat pels delegats de pastoral vocacional de Catalunya

Tots els números d'aquesta col·lecció
es publiquen en català i en castellà

Primera edició: gener de 2007

Edita: Centre de Pastoral Litúrgica
Rivadeneyra 6,7. 08002 BARCELONA
ISBN: 84-9805-124-X
D.L.: B -5.841-2006
Imp.: Multitext, S.L.

Presentació

Després de la bona acollida i la resposta tan generosa que les Diòcesis amb seu a Catalunya van donar a la Cadena de pregària per les Vocacions, els Delegats diocesans de Pastoral Vocacional de la Conferència Episcopal Tarraconense ens proposen crear un clima més ampli i constant de pregària per les vocacions. I fruit d'aquest interès és aquest llibre que ells han preparat amb amor i entusiasme, perquè ajudi a pregar personalment i comunitàriament per les vocacions, i que agraïm que el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona hagi volgut publicar dins la seva prestigiosa col·lecció “*Celebrar*”.

En ordre al desvetllament vocacional de tota l'Església i de totes les vocacions, constatem que ens cal afavorir un clima més espiritual en la vida de les parròquies i de les comunitats cristianes, i fomentar l'acompanyament personalitzat, la vivència de l'Eucaristia diària, l'adoració agraïda del Santíssim Sagrament, i la confessió freqüent. Són molt importants també tots els voluntariats i serveis gratuïts i solidaris envers els necessitats d'avui, així com les trobades d'escolans i els grups parroquials de litúrgia, la

reflexió vocacional a tots els nivells de la vida familiar i de la pastoral catequètica, i la proposta positiva als joves del valor de ser testimonis valents i generosos de Crist. Però sobretot i ben especialment, el que ens cal, és promoure la vivència de la fe com una resposta lliure a Déu, que es va renovant i personalitzant en cada etapa de la vida. Aquest ha de ser el motiu preferent de la nostra oració vocacional: reposar en Crist, sense neguits i angoixes, exposant-li amicalment les nostres mancances, i sabent que Ell sempre escolta els qui li demanen amb fe allò que necessiten.

Recordant la recomanació de Jesús: *«La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors»* (Mt 9,37-38), el Sant Pare Benet XVI ha urgit en tots els cristians la necessitat de pregar per les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. Deia en l'exhortació per a la XLIII Jornada mundial de pregària per les vocacions del 7 de maig de 2006: *“No és sorprenent que on es resa amb fervor, floreixin les vocacions. La santedat de l'Església depèn essencialment de la unió amb Crist i de l'obertura al misteri de la gràcia que actua en el cor dels creients. Per això, voldria convidar tots els fidels a conrear un tracte íntim amb Crist, Mestre i Pastor del seu poble, imitant Maria, que guardava en el seu cor els misteris divins i els meditava assíduament (cf. Lc 2,20)”*.

Aquest llibre recull el desafiament d'aquesta exhortació. Ens ensenyarà i ajudarà a pregar amb l'Església pels seus futurs ministres, per les persones consagrades i per tots els fidels, perquè tots ens donem del tot al servei del Regne de Déu. I encomanar així amb fe confiada i ferma la pastoral vocacional perquè sigui ben viva a les nostres Diòcesis i

així es desvetllin les vocacions a la vida cristiana compromesa, a la vida consagrada i a la vida sacerdotal que tant necessitem.

Deixem els prejudicis i obrim-nos a l'acció sempre misteriosa i sempre sorprenent de l'Esperit Sant que prega en nosaltres i fa eficaç les nostres súpliques. I prenguem consciència que som pobres i que sense l'ajut de Déu, no podríem fer res, especialment en el camp vocacional. El Catecisme de l'Església Catòlica comença la seva exposició sobre l'oració amb una cita de Santa Teresa de l'Infant Jesús: *“Per a mi, la pregària és un impuls del cor, és una simple mirada dirigida al cel, és un crit de reconeixement i d'amor tant en la prova com en l'alegria (C 25r)”*. I després afegeix la definició clàssica: *“La pregària és l'elevació de l'ànima a Déu o la petició a Déu dels béns convenients”* (2559). Per a pregar bé per les vocacions hem de reconèixer la nostra necessitat. Quan la situació ens sembla humanament greu o potser desesperada o fins i tot impossible, sempre es manté viu el recurs de l'oració, semblantment a Jesús, que passava nits senceres en oració, i especialment pregava abans dels moments més significatius del seu ministeri.

Hem de pregar, doncs, portats per l'Esperit Sant. Preguar sense defallença. Preguar units. Preguar amb abandó i amor. Preguar amb tota la confiança que puguem. Preguar en el nom de Jesús. Preguar units a Maria, la Mare dels Apòstols. Preguar pels mèrits dels justos. Preguar per obediència al mandat de Jesús. Preguar amb veus silencioses. Preguar sabent que és estimada la nostra oració. Preguar amb paciència perseverant. Preguar amb la certesa que som

escoltats. Pregar perquè la pregària aguanta el món. Pregar per vèncer la por. Pregar enmig dels dubtes. Pregar per obtenir misericòrdia. Pregar perquè els homes escoltin la veu de Déu. Pregar perquè els sembrats tinguin servidors amatents. Pregar... simplement perquè Jesús ho feia... i ens en va ensenyar... i ens ho va manar...

Calen noves actituds en l'animació vocacional de l'Església, però cal que es fonamentin en la pregària abandonada, pacient i perseverant. El nou mil·lenni ha de suposar també en això un salt qualitatiu, ja que ens cal vèncer la temptació de mirar el passat amb nostàlgia, i renunciar així a unes expectatives no realistes i a uns càlculs excessivament minimalistes. Cada cristià és un cridat per Crist que en crida d'altres, i l'animació vocacional serà sempre una acció natural a través del contacte directe, amb actitud pacient, sense esperar collites fàcils ni volent collir allí on no s'ha sembrat. És responsabilitat de la família, dels catequistes, dels professors de religió, dels mateixos preveres i de tot cristià convençut que ha d'ajudar d'altres a trobar Crist i a entregar-li tota la vida.

Hem de tornar a valorar i a practicar una pedagogia de la responsabilitat vocacional, tot evitant presentar un cristianisme irresponsable, fruit d'una concepció subjectivista de la fe, sense un compromís de tota la vida. I renunciar a una interpretació de la vocació entesa com a simple autorealització, amb la finalitat d'assolir una situació de benestar i de "sentir-se realitzat". Ben al contrari, cal que la vocació sigui entesa com a acompliment d'un projecte que prové de Déu i que em realitza en la mesura en què jo m'obro a Jesucrist i l'estimo amb totes les conseqüèn-

cies, donant la vida per amor a tots. Avui cal activar en l'animació vocacional la capacitat de resposta a Déu, al Déu que crida personalment.

La por al futur influeix negativament en la tasca de l'animació vocacional. Per això ens cal treballar pastoralment, amb confiança, amb la certesa que el Senyor continua cridant en cada Església diocesana i en cada lloc del món. I ens cal alimentar en l'oració aquesta confiança. Nosaltres no sabem com serà el segle XXI, però sabem del cert que Déu encara continuarà cridant col·laboradors seus, i nosaltres serem responsables de fer arribar la seva crida a les noves generacions. Hem d'abandonar l'angoixa i el temor a l'extinció, i no pensar tant en les presències o obres eclesials que "abans" podíem abastar. L'esperança cristiana que neix de la fe, ens projecta vers la novetat i el futur en Déu.

Tant de bo aquest llibre ens ajudi a tots a ser confiats i perseverants en la pregària, com la cananea, com la dona que patia pèrdues de sang, com el pare humil del fill endimoniat, com la mare vídua que acabava de perdre el seu fill únic, com el cec del camí que cridava fent-se pesat als deixebles, com el leprós, com el paralític, com el cec de naixement, com el publicà que no gosava alçar els ulls, com la pecadora que li besava els peus i els hi ungia amb perfum, com els apòstols en la tempesta, com la Verge Maria a Canà que creia fermament en el poder misericordiós del seu Fill, el Bon Pastor. Ell no negarà res a qui li ho demani amb fe.

Preguem, doncs, i confiïm la collita vocacional a la poderosa intercessió de la Mare de Déu i Mare de l'Església,

seguint l'exemple del servent de Déu Joan Pau II a “Cuatro Vientos” el 3 de maig de 2003: “*Maria, us preguem pel jovent del món, joves plens de somnis i esperances. Ells són els sentinelles del demà, el poble de les benaurances; són l'esperança viva de l'Església i del Papa. Maria, intercediu perquè siguin testimonis de Crist Ressuscitat, apòstols humils i valents del tercer mil·lenni, heralds generosos de l'Evangelí. Maria, pregueu amb nosaltres. Maria, pregueu per nosaltres*”.

+JOAN-ENRIC VIVES I SICÍLIA
*Bisbe d'Urgell i Encarregat de Pastoral Vocacional
per la Conferència Episcopal Tarraconense*

LES VOCACIONS A LA BÍBLIA

1. La vocació d'Abraham (Gn 12,1-7)

Quan menys t'ho esperes i a l'edat que no sospites Déu et pot cridar. Et pot fer sentir la seva veu i convidar-te a canviar totalment de vida per trobar i emprendre el teu veritable camí.

El Senyor va dir a Abram: “Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció. Beneiré els qui et beneixin, però als qui et maleeixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran del teu nom per a beneir-se”.

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit, i Lot se n'anà amb ell. Quan Abram va sortir d'Haran tenia setanta-cinc anys. Abram es va endur la seva muller Sarai, el seu nebot Lot, tots els béns que posseïa i tots els servidors que havia adquirit a Haran. Van sortir d'allà per anar al país de Canaan.

Van arribar al país de Canaan. Abram travessà el territori fins a Siquem, fins a l'Alzina de Morè. En aquell temps els cananeus eren els amos del país.

El Senyor es va aparèixer a Abram i li digué: “Donaré aquest país a la teva descendència”. Allà Abram va dedicar un altar al Senyor, que se li havia aparegut.

Senyor, feu-me sempre disponible per respondre afirmativament a la vostra crida, sigui quin sigui el moment de la vida en què m'arribi i sigui quin sigui el canvi que em comporti.

2. La vocació de Moisès (Ex 3,1-17)

Déu, perquè és Déu, es pot fer sentir de manera respectuosa envers la meva persona. Descobrir la grandesa de Déu, fa realista alhora que confiat. La grandesa de Déu el fa capaç d'adonar-se més plenament de les necessitats més urgents del seu poble.

Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Un dia, mentre guiava el ramat desert enllà, va arribar a l'Horeb, la muntanya de Déu. Allí se li va aparèixer l'àngel del Senyor en una flama enmig d'una bardissa. Moisès va mirar i veié que la bardissa cremava però no es consumia. I es va dir: «M'atansaré a contemplar aquest espectacle extraordinari: ¿què ho fa que la bardissa no es consumeixi?»

Quan el Senyor va veure que Moisès s'atansava per mirar, el cridà de la bardissa estant: “Moisès, Moisès!”.

Ell respongué: “Sóc aquí”. Déu li digué: “No t'acostis. Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat”. I va afegir: “Jo sóc el Déu del teu pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob”. Moisès es va tapar la cara perquè tenia por de mirar Déu. El Senyor li digué: “He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel: el país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus. El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. Ara, doncs, jo t'envio al faraó; vésh-i i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble”.

Moisès digué a Déu: “¿Qui sóc jo per a anar a trobar el faraó i fer sortir els israelites d'Egipte?” Déu li va respondre: “Jo sóc amb tu. I perquè vegis que t'envio jo mateix, et dono aquest senyal: quan hauràs fet sortir d'Egipte el poble d'Israel, m'adorareu dalt d'aquesta muntanya”.

Moisès va dir a Déu: “Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten: "¿Quin és el seu nom?", què els he de respondre?” Llavors Déu digué a Moisès: “Jo sóc el qui sóc”. I afegí: “Digues als israelites: "Jo sóc" m'envia a vosaltres”. Després, Déu va ordenar a Moisès: “Digues als israelites: "El Senyor, el Déu dels vostres pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest és el meu nom per sempre més; amb aquest nom m'invocaran

totes les generacions. Vés a reunir els ancians d'Israel i digues-los: "El Senyor, el Déu dels vostres pares, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, se m'ha aparegut i m'ha dit: He decidit d'intervenir a favor vostre, perquè he vist com us tracten a Egipte; us trauré de l'opressió d'Egipte per portar-vos al país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebu-seus, un país que regalima llet i mel".

Senyor, feu-me descobrir com em crideu a col·laborar amb el vostre projecte d'alliberar la humanitat de tot allò que l'esclavitzava i, per això l'allunya de Vós.

3. La vocació de Gedeó (Jt 6,11-16)

Amb la nostra petitesa, Déu ens pot cridar a fer obres grans, a tenir una vida que ni ens imaginem. Només cal que deixem que Ell sigui amb nosaltres.

L'àngel del Senyor va venir a asseure's sota l'alzina d'Ofrà, que era propietat de Joaix, del clan d'Abièzer. Gedeó, fill de Joaix, estava batent el blat a dins del cup per salvar-lo dels madianites. L'àngel del Senyor se li va aparèixer i li digué: "El Senyor és amb tu, guerrer valent". Gedeó respongué: "Perdó, senyor meu. Si el Senyor és amb nosaltres, ¿per què ens passa tot això? On són tots aquells prodigis que ens contaven els nostres pares quan deien: "¿No és cert que el Senyor ens va treure d'Egipte?" El cert és que ara el Senyor ens ha abandonat i ens ha deixat a mercè dels madianites".

El Senyor es girà cap a ell i li va dir: "Vés amb la força que tens i salvaràs Israel dels madianites. ¿No sóc jo qui t'envio?". Gedeó respongué: "Perdó, Senyor meu. Com puc salvar Israel si el meu clan és el més petit de Manassès i jo sóc el més jove de la meva família?". Llavors el Senyor li digué: "Jo seré amb tu; derrotaràs els madianites com si es tractés d'un sol home".

Senyor, feu que us senti sempre amb mi, per adonar-me que amb vós tot ho puc, malgrat la meva petitesa i les meves limitacions.

4. La vocació de Samuel (1Sa 3,1-10)

La veu de Déu no ens arriba per telèfon ni per correu electrònic. Per això sempre caldrà discernir-la, alhora que demanar ajuda a d'altres en aquest discerniment.

El noi Samuel vivia dedicat al servei del Senyor a les ordres d'Elí. En aquell temps, el Senyor comunicava rarament la seva paraula: no solia mostrar-se en visió. Elí anava perdent la vista; gairebé no hi veia.

Una nit, Elí se n'havia anat a dormir a la seva cambra. Samuel dormia al santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. Abans que s'apagués la llàntia del santuari de Déu, el Senyor va cridar Samuel. Ell respongué: "Sóc aquí". Va anar corrents cap on era Elí i li digué: "Sóc aquí. He sentit que em cridaves". Elí va respondre: "No t'he pas cridat. Torna-te'n a dormir".

Ell se'n tornà a dormir. Però el Senyor el cridà altra

vegada. Samuel es va llevar, tornà on era Elí i li digué: “Sóc aquí. He sentit que em cridaves”. Elí va respondre: “No t'he pas cridat, fill meu. Torna-te'n a dormir”. Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, perquè la seva paraula encara no se li havia revelat.

El Senyor va cridar Samuel per tercera vegada. Ell es va llevar, anà on era Elí i li digué: “Sóc aquí. He sentit que em cridaves”. Elí va comprendre que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: “Vés, torna-te'n a dormir i, si algú et cridava, digues: "Parla, Senyor, que el teu servent escolta."”.

Samuel se'n tornà al seu lloc a dormir. El Senyor va entrar, se li acostà i el cridà com les altres vegades: “Samuel, Samuel!”. Ell va respondre: “Parla, que el teu servent escolta”.

Senyor, parleu, que el vostre servent us escolta!

5. La vocació de David (1Sa 16,1-13)

Déu escull sovint aquells amb qui ningú no compta, com en el cas de David. La transformació i la força que és capaç de comunicar Déu amb la seva elecció són insospitades.

El Senyor va dir a Samuel: “¿Fins quan t'aniràs lamentant per Saül? Sóc jo qui l'ha rebutjat com a rei d'Israel! Ara omple d'oli el corn i vés. Jo t'envio a casa de Jessè, de Betlem, perquè he escollit el rei entre els seus fills”.

Samuel respongué: “¿Com puc anar-hi? Si Saül ho sap, em matarà. El Senyor li va dir: “Pren una vedella i digues que hi vas per oferir un sacrifici al Senyor. Convida Jessè al sacrifici, i jo t'indicaré què has de fer. M'ungiràs rei aquell que jo et diré”.

Samuel va fer allò que el Senyor li havia manat. En arribar a Betlem, els ancians de la ciutat sortiren a rebre'l, alarmats, i li van preguntar: “¿Véns en so de pau?”. Samuel respongué: “Sí, vinc en so de pau. Sóc aquí per oferir un sacrifici al Senyor. Purifiqueu-vos i veniu amb mi al sacrifici”. Samuel també va purificar Jessè i els seus fills i els convidà al sacrifici.

Quan arribaven, va veure Eliab i pensà: «L'ungit del Senyor és aquí, davant d'ell.» Però el Senyor digué a Samuel: “No et fixis en el seu aspecte ni en la seva estatura. L'he descartat. El que val no és allò que l'home veu: l'home veu l'aparença, el Senyor veu el fons del cor”.

Llavors Jessè va cridar Abinadab i el va fer passar per davant de Samuel, però aquest digué: “No és tampoc aquest el qui el Senyor ha escollit”. Després Jessè va fer passar Ximà, però Samuel digué: “No és tampoc aquest el qui el Senyor ha escollit”. Així Jessè va fer passar al davant de Samuel set dels seus fills, però Samuel li digué: “D'aquests set, el Senyor no n'escull cap”.

Samuel va afegir: “¿No queda cap més fill?”. Jessè va respondre: “Encara queda el més petit. És a pasturar el ramat”. Samuel li digué: “Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que ell no hi sigui”. Jessè va fer que

l'anessin a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics. Tot ell feia goig de veure. El Senyor va dir a Samuel: “Ungeix-lo, que és ell”.

Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'esperit del Senyor s'apoderà de David. Samuel va tornar-se'n a Ramà.

Senyor, conec la meva petitesa, però la poso a les vostres mans perquè vós sabeu tot el que de bo es pot fer amb ella.

6. La vocació d'Isaïes (Is 6,1-8)

La crida de Déu ens fa adonar que som ben poca cosa, i, de vegades, necessitats de gran purificació. Deixant que Déu la realitzi, aconseguirem que puguem ser enviats on calgui, amb força suficient.

L'any de la mort del rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron molt elevat. Els plecs del seu mantell omplien el santuari. Uns serafins l'assistien. Cada un tenia sis ales: dues per a cobrir-se la cara, dues per a cobrir-se els peus i dues per a volar. Cridaven l'un a l'altre: “Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria”.

El ressò d'aquell crit feia tremolar els brancals de les portes, i el santuari s'omplia de fum. Jo vaig dir: “Ai de mi! Estic perdut! Jo, que sóc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el Rei, el Senyor de l'univers!”. Aleshores

volà cap a mi un dels serafins duent a la mà una brasa que havia pres amb uns molls de damunt l'altar. Em va tocar la boca i digué: “Ara que això ha tocat els teus llavis, ha desaparegut la teva culpa, ha estat esborrat el teu pecat”.

Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: “¿Qui hi enviaré? ¿Qui ens hi anirà?”. Li vaig respondre: “Aquí em tens. Envia-m'hi”.

Senyor, purifiqueu les meves intencions, purifiqueu el meu interior i la meva mirada. Senyor, envieu-me on vulgueu per a fer-vos conèixer i estimar.

7. La vocació de Jeremies (Jr 1,5-10)

Déu és el nostre Pare, i com a tal ens estima, i ens estima des de sempre. El seu coneixement i el seu amor són garantia del sentit de la nostra vocació.

El Senyor em va comunicar la seva paraula. Em digué: “Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia; abans que sortissis del seu ventre et vaig consagrar profeta destinat a les nacions”.

Jo vaig replicar: “Ah, Senyor, Déu meu! Sóc massa jove. ¿Com sabré parlar?”. El Senyor em respongué: “No diguis que ets massa jove. Vés on jo t'enviaré, digues el que jo t'ordenaré. No tinguis por de ningú. Jo seré al teu costat per alliberar-te. T'ho dic jo, el Senyor”.

Aleshores el Senyor va allargar la mà, em tocà els llavis i em digué: “Poso les meves paraules a la teva boca:

des d'avui et dono poder sobre nacions i reialmes, per a arrencar i enderrocar, per a destruir i enrunar, per a construir i plantar”.

Senyor, vós em coneixeu més que ningú i abans que ningú; feu-me veure a què em crideu; poseu les vostres paraules en els meus llavis per a ser un bon testimoni vostre.

8. La vocació d'Ezequiel (Ez 2,1-3,11)

Déu crida a omplir-se de la seva paraula per poder-la transmetre, en alguns casos amb el ministeri ordenat, tal com Ezequiel ho fa amb la unció profètica.

Aquella veu em digué: “Aixeca't, fill d'home, que et vull parlar”. Tan bon punt la veu m'hagué parlat, l'Esperit va entrar dintre meu i em féu posar dret. Aleshores vaig sentir el qui em parlava. Em deia: “A tu, fill d'home, jo t'envio als israelites, gent rebel que s'ha revoltat contra mi; tant ells com els seus pares m'han estat infidels fins avui mateix. Són gent de cara endurida i de cor empedreït. Jo t'hi envio per a dir-los: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà." I ells, que són un poble rebel, tant si t'escolten com si no t'escolten, sabran que hi ha un profeta enmig seu. Però tu, fill d'home, no tinguis por d'ells ni temis les seves paraules. Et fan la contra i et fiblen, i has de seure damunt d'escorpins, però no tinguis por del que diguin ni t'espantis al seu davant: són un poble rebel. Comunica'ls les meves paraules tant si t'escolten com si no t'escolten: són uns rebels.

En canvi, tu, fill d'home, escolta el que et dic. No siguis rebel com aquest poble, que és rebel. Obre la boca i menja't això que et dono”.

Llavors vaig veure una mà que m'oferia un llibre en forma de rotlle. El desplegà davant meu: estava escrit a banda i banda i era ple de lamentacions, gemecs i planys. I em va dir: “Fill d'home, menja això que reps. Menja't aquest escrit i vés a parlar a Israel”. Jo vaig obrir la boca, i em va fer menjar aquell rotlle, mentre em deia: “Fill d'home, empassa-te'l, i que t'ompli les entranyes, aquest rotlle que ara et dono”. Me'l vaig menjar, i a la boca m'era dolç com la mel. Després em digué: “Ara tu, fill d'home, vés a trobar els d'Israel i porta'ls el meu missatge. No t'envio a un poble de parla incompreensible o de llengua difícil, sinó al poble d'Israel; no t'envio a pobles de parla incompreensible o de llengua tan difícil que no entendries. Si t'hi enviés, segur que ells t'escoltarien. Però el poble d'Israel no et voldrà escoltar, perquè no em vol escoltar a mi: tots són gent de front dur i de cor empedreït. Però jo t'he fet la cara tan endurida com la d'ells i el front tan dur com el seu; t'he fet la cara com un diamant, més dura que una roca. No tinguis por, no t'espantis al seu davant: són un poble rebel”.

Em va dir encara: “Fill d'home, escolta amb atenció totes les paraules que et diré i acull-les en el teu cor. Vés a trobar els teus compatriotes deportats i parla'ls. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digues-los: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà””.

Senyor, feu entrar dins meu el vostre Esperit que em mantingui dret i em faci ferm; que em faci escoltar i acollir en el cor les vostres paraules.

9. La vocació de Maria (Lc 1, 26-38)

L'actitud que porta a la plenitud humana és precisament la de l'acceptació sincera, humil i confiada, de la crida del Senyor, que sentim que ens depassa i se'ns pot fer difícil d'entendre.

El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel en un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. L'àngel entrà a trobar-la i li digué: “Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu”.

Ella es va torbar en sentir aquestes paraules i pensava per què la saludava així. L'àngel li digué: “No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi”.

Maria preguntà a l'àngel: “¿Com podrà ser això, si jo sóc verge?”. L'àngel li respongué: “L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant

i l'anomenaran Fill de Déu. També Elisabet, la teva parenta, ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, perquè per a Déu no hi ha res impossible”. Maria va dir: “Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules”. I l'àngel es va retirar.

Senyor, vull ser, com Maria, esclau vostre, esclau de la Veritat que és l'única submissió que em pot fer veritablement lliure. Feu que es compleixin en mi les vostres paraules de salvació. Vull que es dugui a terme el vostre disseny sobre mi.

10. Crida dels primers deixebles (Mt 4,18-22) (Mc 1,16-20; Lc 5,1-11)

Jesús no fa les coses sol. Vol col·laboradors. Els escull per transmetre'ls allò de millor que té i perquè ells ho vagin portant arreu.

En aquell temps, Jesús, tot caminant vora el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. Jesús els diu: “Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes”. Ells deixaren immediatament les xarxes i el van seguir.

Una mica més enllà veié altres dos germans, Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca amb Zebedeu, el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús

els va cridar. Ells deixaren immediatament la barca i el pare i el van seguir.

Senyor, que us sàpiga seguir immediatament, amb total diligència, quan em crideu i per al que em crideu.

11. Uns deixebles dels primers en seguir Jesús (Jn 1,35-51)

La crida de Déu ens pot arribar per persones concretes que tenim a prop i que cal saber escoltar.

En aquell temps, estava Joan amb dos dels seus deixebles i, fixant la mirada en Jesús que passava, va exclamar: “Mireu l'anyell de Déu!”. Quan aquells dos deixebles el sentiren parlar així, van seguir Jesús. Jesús es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: “¿Què busqueu?”. Ells li digueren: “Rabí -que vol dir «mestre»-, on t'estàs?”. Els respon: “Veniu i ho veureu”. Ells hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.

Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havien seguit Jesús era Andreu, el germà de Simó Pere. Andreu anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué: “Hem trobat el Messies -que vol dir «ungit»”. I el va portar on era Jesús. Jesús, fixant en ell la mirada, li digué: “Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Cefes -que vol dir «pedra»”.

L'endemà, Jesús resolgué de sortir cap a Galilea. Troba

Felip i li diu: “Segueix-me”. Llavors Felip, que era de Betsaida, el poble d'Andreu i de Pere, va trobar Natanael i li digué: “Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en els llibres de la Llei, i també els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret”. Natanael li replicà: “¿De Natzaret en pot sortir res de bo?”. Felip li diu: “Vine i ho veuràs”.

Quan Jesús veié Natanael que venia cap a ell, digué: “Mireu un autèntic israelita, un home que no enganya”. Li diu Natanael: “¿D'on em coneixes?” Jesús li respon: “Abans que Felip et cridés, t'he vist sota la figuera”.

Li diu Natanael: “Rabí, tu ets el Fill de Déu, tu ets el Rei d'Israel”. Jesús li digué: “¿Creus només perquè t'he dit que t'havia vist sota la figuera? Coses més grans veuràs!”. I afegí: “Us ho ben asseguro: veureu obert el cel, i els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home”.

Gràcies, Senyor, per totes les persones que heu posat en el camí de la meua vida per a descobrir-vos i seguir-vos amb tot el cor i amb tota l'ànima.

12. La crida de Mateu (Mt 9,9-13 (Mc 2,13-17; Lc 5,27-32)

La crida de Déu pot arribar en el moment més inesperat i canviar-nos la vida, sovint còmodament viscuda. És llavors quan hom s'adona de la necessitat de canvi que

tenia la seva pròpia vida, llavors és quan hom s'adona veritablement de com estava de malalt.

En aquell temps, Jesús veié tot passant un home que es deia Mateu, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li digué: “Segueix-me”. Ell s'aixecà i el va seguir.

Després, mentre era a taula a casa seva, van acudir-hi molts publicans i altres pecadors i es posaren a taula amb Jesús i els seus deixebles. Quan els fariseus ho veieren, digueren als deixebles: “¿Per què el vostre mestre menja amb els publicans i els pecadors?” Jesús ho va sentir i digué: “¿El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts. Aneu a aprendre què vol dir allò de: *El que jo vull és amor, i no sacrificis*. No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors”.

Senyor, que sàpiga deixar el que calgui per seguir-vos amb decisió; feu-me adonar de la meva situació de malaltia per poder-me confiar a vos, el metge millor.

13. El jove ric (Mt 19,16-22) (Mc 10,17-22; Lc 18,18,23)

Déu no vol esclaus, vol fills lliures. Per això sap que la seva crida pot ser desestimada, encara que d'aquesta manera la persona es quedi sense assolir la seva plenitud humana ni cristiana.

En aquell temps, un jove anà a trobar Jesús i va preguntar-li: “Mestre, quina cosa bona haig de fer per a

obtenir la vida eterna?”. Jesús li digué: “¿Per què em preguntes sobre el que és bo? Un de sol és bo. Si vols entrar a la vida, guarda els manaments”. Ell li preguntà: “¿Quins?”. Jesús li respongué: “No matis, no cometis adulteri, no robis, no acuis ningú falsament, honra el pare i la mare, i estima els altres com a tu mateix”. El jove li va dir: “Tot això ja ho he complert. ¿Què em falta encara?”. Jesús li respongué: “Si vols ser perfecte, vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me”.

Quan aquell jove va sentir aquestes paraules, se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns.

Senyor, em costa renunciar, però val molt la pena per tot el que hi guanyo. Que m'adoni del tresor que sou per a mi i de com això és millor que tot el que es pugui haver de deixar pel camí.

14. La crida a l'amor feta a Sant Pere (Jn 21,15-19)

Jesús ens ha ofert l'amor de Déu i no ens demana res més que corresponguem a aquest amor, amb generositat, i, en el cas d'una crida al ministeri de pasturar el ramat a imatge de Jesucrist Bon Pastor, un deixar-se portar ben lliurement acceptat.

Quan Jesús s'aparegué als deixebles vora al llac de Galilea, i després que hagueren menjat, va preguntar

a Simó Pere: “Simó, fill de Joan, ¿m'estimes més que aquests?”. Ell li respongué: “Sí, Senyor, tu saps que t'estimo”. Jesús li diu: “Pastura els meus anyells”.

Per segona vegada li pregunta: “Simó, fill de Joan, ¿m'estimes? Ell li respon: “Sí, Senyor, tu saps que t'estimo”. Jesús li diu: “Pastura les meves ovelles”.

Li pregunta Jesús per tercera vegada: “Simó, fill de Joan, ¿m'estimes?”. Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué: “Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo”. Li diu Jesús: “Pastura les meves ovelles. T'ho ben asseguro: quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols”. Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere havia de glorificar Déu. Després d'aquestes paraules, Jesús va afegir: “Segueix-me”.

Senyor, jo us estimo i us vull estimar més cada dia. Senyor, ¿voleu que sigui pastor a imatge de Jesucrist, el Bon Pastor?

15. La conversió i vocació de Sant Pau (Fets 9,1-18)

Qui busca Déu sincerament i intensament, acaba essent trobat per Déu, potser de manera sobtada i imprevista.

Saule, respirant encara amenaces i mort contra els deixebles del Senyor, anà a trobar el gran sacerdot i li

demanà cartes adreçades a les sinagogues de Damasc per endur-se'n presos a Jerusalem els qui trobés adherits al Camí del Senyor, tant homes com dones.

Quan Saule arribava prop de Damasc, de sobte l'envoltà una llum fulgurant que venia del cel. Va caure a terra i sentí una veu que li deia: “Saule, Saule, ¿per què em persegueixes?” Ell preguntà: “¿Qui ets, Senyor?”. Li respongué: “Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. Aixeca't, entra a la ciutat, i allà et diran el que has de fer”.

Els homes que l'acompanyaven s'havien aturat, muts d'espant; sentien la veu, però no veien ningú. Quan Saule s'aixecà de terra, per més que obria els ulls, no veia res. Ells l'agafaren per la mà i el van portar fins a Damasc. Estigué tres dies sense veure-hi, i no menjava ni bevia.

Hi havia a Damasc un deixeble que es deia Ananies. En una visió, el Senyor el cridà: “Ananies!”. Ell respongué: “Aquí em tens, Senyor”. El Senyor li digué: “Vés al carrer anomenat Recte, a casa de Judes, i pregunta per Saule de Tars: està pregant, i en una visió ha vist un tal Ananies que entrava i li imposava les mans perquè recobrés la vista”.

Ananies replicà: “Senyor, he sentit contar a molts tot el mal que aquest home ha fet al teu poble sant de Jerusalem, i ara, aquí, té plens poders dels grans sacerdots per a endur-se'n presos tots els qui invoquen el teu nom. El Senyor li digué: “Vés-hi, que aquest home és l'instrument que jo he escollit perquè doni testimoni del meu nom davant les nacions paganes i els seus reis, i

davant els israelites. Jo li faré veure tot el que haurà de sofrir pel meu nom”.

Aleshores Ananies hi anà, entrà a la casa, li va imposar les mans i li digué: “Saule, germà, Jesús, el Senyor, el qui se't va aparèixer pel camí quan venies, m'envia perquè recobris la vista i siguis omplert de l'Esperit Sant”. A l'instant li caigueren dels ulls una mena d'escates i recobrà la vista. Llavors mateix s'aixecà i es va fer batejar. Després prengué aliment i recobrà les forces.

Senyor, jo us vull trobar, però de vegades us cerco on no hi sou i m'entossudeixo en els meus plantejaments. Feu servir tota la vostra força per fer-me adonar del meu error quan m'equivoqui, i feu-me posar tot l'interès en el seguiment del vostre camí, que és el veritable.

PREGÀRIES VOCACIONALS

1. Fes-me instrument de la teva pau

Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau!

Que on hi hagi odi, hi posi amor.

On hi hagi ofensa, hi posi perdó.

On hi hagi discòrdia, hi posi la veritat.

On hi hagi dubte, hi posi fe.

On hi hagi desesperació, hi posi la llum.

On hi hagi tristesa, hi posi la joia.

O mestre, fes que jo vulgui més aviat consolar que no pas ser consolat;

Comprendre, més que no pas ser comprès;

Estimar, més que no pas ser estimat.

Perquè és donant-nos que obtenim,

És oblidant-nos que ens trobem,

És perdonant que som perdonats,

És morint que ressuscitem a la vida eterna!

Sant Francesc d'Assís

2. Em poso en les vostres mans

Pare!

Em poso en les Vostres mans.

Feu de mi el que vulgueu.

Sigui el que sigui, us en dono gràcies.

Estic disposat a tot, ho accepto tot,
mentre es faci en mi i en totes les vostres criatures
la Vostra voluntat.

No desitjo res més, Pare.

Us confio la meva ànima.

Us la dono amb l'amor de què sóc capaç,
perquè us estimo i necessito donar-me,
posar-me en les Vostres mans sense mesura,
amb una infinita confiança
perquè Vós sou el meu Pare.

Charles de Foucauld

3. Ofrena

"Senyor meu i Déu meu, Jesús, avui Dijous Sant, a mitja nit, al peu del Monument del Seminari, us faig entrega total i incondicional del meu cor. No vull que en el meu pobre cor visqui ningú més que Vós. És ell per Vós sol.

Faig el propòsit de desterrar-ne l'egoisme que hi porto tan arrelat, el meu tan terrible amor propi, el meu esperit de vanitat i totes les meves imperfeccions i defectes, fills d'una supèrbia dissimulada.

Avui, en aquesta nit, Jesús meu, faig el propòsit de lluitar-hi a mort, de negar-me a mi mateix, de morir a mi mateix.

Vull desarrelar, amb la vostra gràcia, totes aquestes males herbes, per tal que Vós sol, oh Senyor meu, hi visqueu, i que el meu cor es fongui amb el vostre, i no tingui més voler que el vostre; i no sigui jo, Senyor, qui actuï sinó Vós sol. jo un misèrrim instrument.

Jesús aspiro a ser sant, a fondre'm amb Vós, a viure la vostra vida.

Senyor, feu de mi el que més us plagui. Sóc ben vostre. Em dono totalment a Vós. Feu-me anar com vulgueu, doneu-me sols l'Amor vostre i la vostra Gràcia. Sols us pidolo la gràcia de l'Amor.

Verge Maria, presenteu aquesta ofrena al vostre Fill, amb les vostres pròpies mans, i feu-li memòria del vostre sofriment en la seva i també vostra Passió.

Ajudeu-me a fer-me sant.

Pere Tarrés, *Diari del Seminari* (davant del Santíssim, el Dijous Sant del 1940 en el Seminari)

4. Pregària per totes les vocacions

- LLOEM EL SENYOR, que ha enriquit la seva Església amb el do del Sacerdoci, amb les múltiples formes de vida consagrada i amb altres innombrables gràcies per a l'edificació del seu poble i per al servei de la humanitat.

- DONEM GRÀCIES AL SENYOR, que continua fent la seva crida, a la qual molts joves i altres persones, actualment i en distintes parts de l'Església, responen amb generositat creixent.
- PREGUEM EL SENYOR per les nostres debilitats i infidelitat, que possiblement desanimen altres persones de correspondre la Seva crida.
- DEMANEM AMB FERVOR AL SENYOR que concedeixi als Pastors d'ànimes, als Religiosos i Religioses, als Missioners i a les altres persones consagrades els dons de saviesa, de consell i de prudència per a cridar altres persones al servei total de Déu i de l'Església; i concedeixi també a un nombre cada dia més gran de joves, i d'altres no tan joves, la generositat i el coratge per a respondre i per a perseverar.

Elevem aquesta nostra pregària humil i confiada, per intercessió de Maria Santíssima, Mare de l'Església, Reina dels Sacerdots, model esplèndid per a tota ànima consagrada al servei del Poble de Déu.

Joan Pau II

5. Ajudeu-me a trobar el meu lloc en l'obra de la creació

Senyor! Avui us demano perdó pels llocs que quedaran buits en l'obra de la Creació. per les necessitats creades artificialment; pels talents que mai no es podran desenrotllar

per culpa dels homes i de la societat; pels innumbrables treballadors, fills Vostres, que mai no arribaran allà on Vós volíeu que arribessin; per la meva falta d'entusiasme en cercar sempre la Vostra voluntat; per al meva falta de generositat a correspondre a ella amb tota fidelitat.

Senyor! Us agraeixo els dons que m'heu donat, les possibilitats físiques i intel·lectuals amb què m'heu enriquit, l'educació que he rebut, les facilitats que he trobat per a escollir la professió convenient.

Senyor! Feu-me dòcil, perquè, deixant-me guiar per Vós a través dels esdeveniments, invitat per les autèntiques necessitats dels meus germans, descobreixi: el lloc en qual Vós m'espereu el paper que Vós voleu que jo representi, amb el meu treball, en l'obra de la Creació.

Michel Quoist

6. Resposta a l'amor

Senyor!
Pel baptisme ens heu cridat per a anunciar el Vostre amor als homes.

Feu-nos conscients de la nostra missió en l'Església,
on hem de glorificar Déu,
proclamar l'Evangeli
i servir els germans.

Veniu a buscar, Senyor, entre nosaltres
preveres,
pastors del Vostre poble,
religiosos i religioses,
testimonis del Vostre amor;
missioners i missioneres,
missatgers de la Bona Nova;
apòstols cristians,
constructors del Vostre Regne.
Veniu, veniu, Senyor Jesús!

7. Suscitem dignes ministres de l'altar

Oh Déu,
que no voleu que manquin pastors al vostre poble,
vesseu en la Vostra Església
l'esperit de pietat i de fortalesa;
suscitem dignes ministres de l'altar
i feu-los predicadors valent i pacífics
del Vostre Evangeli.
Us ho demanem pel Vostre Fill, Jesucrist,
que amb Vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant
Déu pels segles dels segles.
Amén

Oració del Missal Romà

8. Feu fidels els ministres de la vostra església

Oh Déu!
Vós ens heu ensenyat que els ministres de la Vostra
Església
no han de voler ser servits,
sinó estar al servei des germans.
Feu-los actius i diligents en l'acció,
bons en el servei i constants en l'oració.
Us ho demanem per Nostre Senyor Jesucrist, el Vostre
Fill
que amb Vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant,
Déu pels segles dels segles. Amén.

Oració del Missal Romà

9. Pregària dels pares per la vocació sacerdotal del seu fill

Pare!
Us donem gràcies per la vocació del nostre fill.
L'honor que heu fet a la nostra família ens omple de
goig.
Feu que, tant ell com nosaltres,
sapiguem correspondre degudament a aquest do tan
gran.
Que la seva donació al servei de l'Església sigui joiosa
i completa.
Que la nostra donació sigui igualment sense egoisme
ni recances.

Vetlleu per ell, perquè sigui un sacerdot zelós i exemplar.

Vetlleu per nosaltres, perquè, amb el testimoniatge de la nostra fe,

l'ajudem a aconseguir l'ideal al qual Vós l'heu cridat.

I feu-nos la gràcia de poder-lo veure aviat sacerdot Vostre i rebre,

pel seu ministeri, el sagrament del Vostre Cos i de la Vostra Sang.

Així sigui.

10. Pregària dels malalts per les vocacions sacerdotals

Senyor!

Unit en esperit als sofriments del Vostre Fill diví, Jesús, Sacerdot etern i Redemptor nostre,

accepto de bon grat tots els sofriments i dolors que tingueu a bé enviar-me.

Us els ofereixo en especial perquè concediu a la Vostra Església sacerdots sants,

que apliquin a les ànimes els fruits de la Vostra Redempció.

Doneu-me, Senyor, paciència per a sofrir i amor per a perseverar. Amén.

Trinitat Santa!

Que per Jesús, amb Jesús i en Jesús els meus sofriments us rendeixin tot honor i glòria.

11. Pregària per les vocacions sacerdotals i religioses

Jesús, Pastor diví de les ànimes, que cridàreu els apòstols per a fer-los pescadors dels homes: atraieu vers Vós les ànimes ardents i generoses dels joves, per a fer-los els Vostres seguidors i els Vostres ministres.

Feu-los partícips de la Vostra set de redempció universal per la qual renoveu el Vostre sacrifici sobre els altars.

Vós, Senyor, sempre disposat a intercedir per nosaltres, descobriu-los els horitzons del món enter, on la silenciosa súplica de tants germans demana la llum de la veritat i l'escalfor de l'amor, per tal que, responent a la Vostra crida, prolonguin ací a la terra la Vostra missió, edificuin el Vostre Cos Místic, l'Església, i siguin sal de la terra i llum del món.

Esteneu, Senyor, la Vostra crida a moltes ànimes i infoneu en elles l'ànima de la perfecció evangèlica i de l'entrega al servei de l'Església i dels germans necessitats d'assistència i de caritat. Així sigui.

Pau VI

12. Pregària a Jesús sacerdot pels sacerdots i seminaristes

Jesús, Senyor, Déu i Redemptor nostre!

Vós heu volgut deixar-nos els sacerdots

com a continuadors de la Vostra missió salvadora.

Vós heu volgut que ells ens donessin la paraula divina de l'Evangelí, la gràcia dels Vostres Sagraments i Vós mateix en l'Eucaristia.

Humilment us supliquem que ens concediu sacerdots sants: sants en la seva vida, sants en el temple, sants en el tracte amb les ànimes.

Crídeu, Senyor, els joves escollits per a tan gran ministeri.

Moveu la voluntat dels pares perquè donin de bon grat els seus fills.

Toqueu el cor dels cristians perquè ajudin les vocacions.

Mireu amb ulls de Mestre bo els Vostres Seminaris i feu que tots els cristians s'interessin pels seminaristes, els Vostres deixebles d'avui i els nostres sacerdots de demà.

Us ho demanem per intercessió de la Vostra Mare Immaculada, Reina dels Apòstols i Mare de tots els homes. Així sigui.

13. Pregària per la santificació dels sacerdots

Com Santa Teresa de l'Infant Jesús que s'oferí com a víctima per la santificació

dels Vostres sacerdots i amb ella us diem:

Senyor, doneu-nos sacerdots sants!

Sacerdots que

- celebren devotament el Sant Sacrifici,
- encaminin cap a Vós els infants,
- conservin la fe del poble cristià,

- portin la llum de l'Evangelí a les ànimes que encara l'ignoren,
 - consolidin els pecadors peneditos amb el Vostre perdó,
 - confortin les ànimes amb el pa de l'Eucaristia,
 - acompanyin els moribunds fins a les portes del Cel,
 - encoratgin els qui sofreixen,
 - recordin als homes que tots som germans i fills del mateix Pare,
 - beneixin les nostres famílies, els nostres estudis, els nostres treballs, la nostra pàtria,
- Senyor! Doneu-nos sacerdots!
Senyor! Doneu-nos sacerdots sants!

Santa Teresa de l'Infant Jesús

14. Per les vocacions religioses

Pare sant!

Vós que inviteu tots els fidels a la caritat perfecta,

no deixeu mai de cridar-ne alguns

a seguir més de prop les petjades del Vostre Fill.

Concediu als qui heu escollit per a dedicar-se exclusivament a Vós que amb la seva vida santa siguin per al món i per a l'Església un signe del Vostre Regne.

Us ho demanem per Nostre Senyor Jesucrist, el Vostre Fill que amb Vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant,

Déu pels segles dels segles. Amén.

Oració del Missal Romà

15. Per les vocacions sacerdotals i religioses

Desvetlleu, Senyor, en la Vostra Església
les vocacions necessàries per al Poble fidel.

Feu que no manquin mai a la nostra diòcesi
ministres dignes del Vostre Evangeli
i distribuïdors zelosos dels misteris de Déu.

Augmenteu la fe, la pietat, la generositat en les nostres
parròquies i famílies
i feu que d'entre nosaltres n'hi hagi molts que,
deixant els béns de la terra, es consagrin generosa-
ment al servei del Regne del Cel.

Us ho demanem per Crist Senyor nostre. Amén.

16. Pregària per les vocacions

Pare bo,
en Crist, el vostre Fill,
ens reveleu l'amor que ens teniu,
ens abraceu com a fills vostres
i ens oferiu la possibilitat de descobrir
en la vostra voluntat
els trets del nostre veritable rostre.

Pare sant,
Vós ens crideu a ser sants
com Vós ho sou.

Us demanem que no faltin mai a la vostra Església
ministres i apòstols sants que,
amb la paraula i els sacraments,
preparin el camí per al trobament amb Vós.

Pare misericordiós,
doneu a la humanitat esgarriada
homes i dones que,
amb el testimoni d'una vida transfigurada
a imatge del vostre fill,
caminin joiosament
amb tots els altres germans i germanes
cap a la pàtria celestial.

Pare nostre,
amb la veu del vostre Esperit Sant,
i confiant en la maternal intercessió de Maria,
us demanem ardentment:
envieu a la vostra Església preveres
que siguin testimonis valents
de la vostra bondat infinita. Amén

Joan Pau II

17. Pregària per les vocacions

Oh Jesús, Bon Pastor,
beneeix les nostres parròquies;
transforma-les en comunitats vives,
on la pregària, la vida litúrgica,
l'escolta atenta i fidel de la teva Paraula,
la caritat generosa i fecunda,
esdevinguin terreny favorable
per al naixement i desenvolupament
d'abundants vocacions.

Joan Pau II

18. Cridats com els apòstols

Senyor, Vós, que cridàreu els Apòstols
perquè fossin pescadors d'homes,
crideu a la vostra família nous membres
que siguin sal de la terra i llum del món
i difonguin per tot arreu la caritat que apressava el vostre
Fill, Jesucrist,
que viu i regna pels segles dels segles. Amén.

19. Per les vocacions missioneres

Oh Déu,
que voleu que tots els homes se salvin
i arribin al coneixement de la veritat,
atraïeu vers Vós seguidors del vostre Fill,
i envieu-los al camp del món
perquè hi prediquin l'Evangeli a tota criatura,
i el vostre poble,
congregat per la Paraula de vida
i sostingut per la força dels sagraments,
camini per les sendes de la salvació i de l'amor.
Per Jesucrist, Senyor nostre. Amén.

20. Creure en allò que s'ha escollit

Quan s'ha escollit fer alguna cosa,
cal, ho dic bé: cal arribar fins al final...
Però, abans d'escollir,
cal, ho dic bé: cal saber allò que es fa.

Sobren errors,
sobren galleigs,
sobren covardies,
sobren "sí, sí."
Però manca un sí autèntic,
sense igual, únic,
repetit dia rera dia
serrant les dents, de vegades,
per a no deixar-lo fugir dels nostres llavis.
Aquest so o aquest no,
que cal portar premut contra un mateix,
tal i com es porta un tresor
que és necessari defensar
a través del foc i de la pluja i de la boira;
aquest sí o aquest no que, mantingut fins al final,
acaba per mantenir-se dempeus,
és allò a què es dona el nom de fe.
Creure en el que s'ha escollit,
incorporar-ho al propi viure,
sense defallences
i sense cercar excuses.

Extret de "Même si..." de P. Imberdis i X. Perrin

21. Senyor Jesús

Senyor Jesús,
feu-nos créixer en l'escolta de la Paraula
i en la fidelitat a la nostra vocació de batejats.
I així com un dia vàreu cridar els primers deixebles,
continueu, també ara, fent sentir la vostra invitació:

«Vine i segueix-me».

Doneu als joves la gràcia de respondre-hi amatents.
Susciteu l'esperit de servei en la vostra comunitat.
Envieu segadors als vostres sembrats
i no permeteu que la humanitat es perdi
per manca de persones lliurades
a la tasca de l'Evangelí

22. Vine a nosaltres, Senyor

(pregària per a educadors cristians)

Vine, Senyor, i dóna'ns el teu Esperit de veritat.

El teu Esperit d'enteniment,
que ens faci capaços de conèixer
la realitat i l'abast del teu missatge:
missatge que volem viure i transmetre.

Dóna'ns, Senyor, el teu Esperit d'amor.

El teu Esperit de caritat,
que ens faci capaços de valorar i estimar
cadascun dels nens i joves
que has volgut posar en el nostre camí,
confiant-los a la nostra missió.

Dóna'ns, Senyor, el teu Esperit de generositat.

El teu Esperit de servei i de fraternitat,
que ens faci capaços de lliurar-nos,
de fer créixer sense defallir el nostre compromís,
en el món de l'educació i de l'evangelització.

Dóna'ns, Senyor, el teu Esperit de llum.

El teu Esperit de comprensió,
que ens faci capaços de conèixer millor
la realitat del nostre món,
els problemes i les preocupacions
de les persones d'avui,
especialment de les més necessitades.

Vine, Senyor, i dóna'ns el teu Esperit.

23. Aneu i anuncieu... (inspirat en Mt 28,16-20)

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

perquè ningú no ha de quedar sense oir-lo.

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

perquè a ningú no se li pot negar aquest tresor.

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

perquè, de franc l'has rebut, de franc l'has de donar.

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

perquè les seves paraules són paraules de vida.

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

perquè Déu t'ha parlat a través de la Paraula.

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

perquè mai no s'ha d'ocultar.

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

perquè allò que és bo per a tu,
ho has de compartir amb els altres.

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

perquè Déu et necessita.

Aneu i anuncieu l'Evangelí...

i jo estaré amb tu fins a la fi del món.
Perquè, sense mi, no podeu fer res;
perquè la força et vindrà de mi per a anunciar-lo;
perquè tu sol ets no-res, però amb mi, ho ets tot.

Confia, confia en mi...

Tu ets el meu missatger...

Confia, confia.

EL PROCÉS DE LA VOCACIÓ

1. Pregària

“Senyor, que vols que faci?” (Ac 22, 10)

La vocació no és quelcom que tu inventes; sinó quelcom que trobes. No és principalment una decisió que tu prens, sinó una crida a la qual tu respon.

Per mitjà de la pregària, podràs trobar allò que Déu vol de tu. En la pregària, l'Esperit Sant afinarà la teva oïda per tal que el puguis escoltar.

En aquest diàleg amb Jesús podràs escoltar la seva veu que et diu: “Vine i segueix-me” (Lc 18,22); o bé, escoltaràs: “Torna a casa i explica tot allò que Déu ha fet per tu” (Lc 8, 39)

2. Percepció

“Hi havia dintre meu com un foc devorador tancat en el meu cos; he provat d’apagar-lo i no he pogut”. (*Jer 20,9*)

Per descobrir el que Déu vol de tu has d’escoltar, mirar i experimentar. Per això, necessites silenci interior i exterior; el soroll impedeix de percebre. Aprèn a mirar les persones que t’envolten: què està dient Jesús a través de la seva misèria, de la seva ignorància, del seu dolor, de les seves desesperances, de la seva necessitat de Déu...?

3. Informació

“Fixeu-vos com és el país i si els seus habitants són forts o febles, pocs o nombrosos. Mireu si la terra on habiten és bona o dolenta; si les seves poblacions no tenen muralles o bé són ciutats fortificades; si el país és fèrtil o pobre, si hi ha boscos o no. Sigueu prou fermes per a dur-nos fruits del país!” (*Nm 13,18-20*)

Per descobrir el teu lloc en l’Església és convenient que coneguis les diverses vocacions. Investiga-les, observa com viuen, quina és la seva missió, coneix quins són els principals destinataris de la seva dedicació.

4. Reflexió

“Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s’asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per

a acabar-la? Altrament, si posava els fonaments i no podia acabar l’obra, tots els qui ho veurien, començarien a burlar-se d’ell dient: Aquest home va començar a construir, però no ha pogut acabar’ ” (*Lc 14,28-30*)

La vocació és una empresa massa gran i és per a tota la vida!

Descobreix quines són les teves capacitats i limitacions, què és allò que t’atreu o et disgusta d’aquest o aquell estat de vida...

No pensis que arribaràs a tenir absoluta certesa del que Déu vol de tu. Allò que trobaràs seran signes que indiquen quin podria ser el projecte d’amistat que Déu té per a tu.

5. Decisió

“Et seguiré arreu on vagis” (*Lc 9,57*)

Havent descobert el que Déu vol de tu, decideix-te a seguir-lo. Prendre una decisió és difícil. Les teves limitacions et semblaran muntanyes. No obstant, malgrat les teves limitacions –o millor, amb totes elles– respon com Isaïes: “Aquí em tens, Senyor, envia’m”.

La decisió és un pas en la fe; és un acte de confiança en el teu amic Jesús. És normal que tinguis dubtes de si podràs amb les exigències i si arribaràs al final. Però del que no pots dubtar és del que tu vols.

6. Acció

“Ei els va cridar. Ells deixaren immediatament la barca i el pare i el van seguir”. (Mt 4,21-22)

Un cop presa la decisió, llença't! Llença't sense por. I posa tots els mitjans al teu abast per fer allò que has decidit.

Prepara't per vèncer els obstacles, que els tindràs. On no hi ha dificultats a la vida!. No es tracta de carregar avui la creu de tota la vida, sinó només la de cada dia.

7. Direcció espiritual

“Aixeca't, vés a Damasc i allí et diran tot el que he determinat que facis.” (Ac 22,10)

Aquest és un recurs que pots aprofitar en cadascun dels passos anteriors. T'ajudarà a preparar-te convenientment a portar a terme la teva decisió. Si bé és cert que la vocació és una crida de Déu que ningú no pot escoltar per tu, ni a la qual donar resposta en lloc teu, també és cert que necessites d'algú que t'acompanyi en el teu discerniment vocacional.

De moltes maneres Déu t'està revelant com vol que col·laboris en la construcció del seu regne. Ell és el més interessat en què tu descobreixis i realitzis la teva vocació.

Per tot això, prega, dialoga amb el teu director espiritual, percep, informa't, reflexiona, decideix-te i actua

PENSAMENTS VOCACIONALS

Bíblics

1. Encomana al Senyor els teus camins; confia en ell, deixa'l fer (Sl 37, 5).
2. Aquí em teniu, Senyor. Envieu-me. Jo seré el vostre missatger (Is 6,8).
3. Vés i anuncia el Regne de Déu.
4. Tots els qui invoquin el nom del Senyor se salvaran. Ara bé, com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia? I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat? (Rm 10,14)
5. No us tingueu per més del que sou; tingueu una idea justa de vosaltres mateixos (Rm 12,3).
6. M'he fet tot amb tots per salvar-ne alguns, costés el que costés (1Co 9,22).
7. Sigueu imitadors meus, com jo ho sóc de Crist (1Co 11,1).

8. El Crist és com el cos humà, que és un, encara que tingui molts membres; tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos (1Co 12,12).
9. Per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa (1Co 15,10)
10. On hi ha l'Esperit del Senyor, hi ha la llibertat (2Co 3,17)
11. Portem aquest tresor en gerres de terrissa (2Co 4,7).
12. L'amor de Crist ens domina (2Co 5,14)
13. Quan sóc feble és quan sóc realment fort (2Co 12,10).
14. Déu em va escollir des de les entranyes de la mare i em va cridar per la seva gràcia (Ga 1,15).
15. Déu, que ha començat en vosaltres una obra tan excel·lent, l'anirà duent a terme (Fl 1,6)
16. Sigui quin sigui el vostre treball, feu-lo de cor, pel Senyor i no pels homes(Col 3,23)

Pares de l'Església _____

17. Pau se sent "deutor de Crist" envers els altres... Un home com ell, que ha fet una experiència tan intensa de Crist, que l'ha assimilat fins a sentir-lo com l'única raó de la vida, l'ha intuït i el sent com el centre de tota la història, com el respir de tota la creació, la "imatge del Déu invisible" que té el dret de reflectir-

se sobre el rostre de cada home i en el centre de cada acció, només podia cremar-se en la passió de proclamar Crist al món... Quan hom té el cor ple de Crist, la "vocació missionera" explota en tota la seva força (St. Cebrià).

18. L'home és el que serà (Tertul·lià).
19. Ens heu fet per a vós, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins que no reposi en vós, (St. Agustí)

Autors contemporanis _____

20. Una mera successió d'instants és el que té l'animal, que no pot deixar de ser com és des que neix. Però l'home neix com un projecte obert a moltes possibilitats que reposen al si de la seva llibertat, i que recolza en l'experiència del passat i s'obre a l'esperança del futur. És per això que un home pot no arribar a comportar-se com a tal -direm que és "inhumà"-, o bé pot desenrotllar el seu ésser autèntic -el qualificarem de 'molt humà', de tenir una "gran humanitat" -, o bé arribarem a tenir-lo per un sant; perfecció en el seguiment o la transparència de l'home perfecte: Jesucrist (Cardenal Ricard M. Carles).
21. No sabia quin orde escollir. L'evangeli em va fer veure que el primer manament és estimar Déu amb tot el cor i que tot està reclus en l'amor. Ara bé, tothom sap que el primer efecte de l'amor és la imitació. Havia, doncs, d'entrar en l'orde en què trobés la més perfecta imitació de Jesucrist (Charles de Foucauld).

22. Així que vaig creure que Déu existia, vaig entendre que només podia viure per a Ell (Charles de Foucauld el 29/30.10.1886).
23. No es converteixen de cop i volta. No hem de voler dir: *veni, vidi, vinci*. Cal temps, virtut i contacte (Charles Foucauld, mentre esperava els seus possibles deixebles).
24. No oblideu que, si el cel s'enuvola, el sol no desapareix mai, fins i tot quan és invisible, i encara que el curs de la història es desbordi, Déu no cessa en el seu amor, perquè no pot odiar cap de les coses creades, i sempre acompanya cap a la meta. La seva vocació i els seus dons són tothora irrevocables. Les seves entranyes són més potents que la nostra debilitat, i per a Ell existim, ja que sempre és el nostre refugi i glòria (un sacerdot, en les seves noces d'argent).
25. Quan es parla de la vocació, molta gent se la imaginem equivocadament. Tant si es parla de vocació religiosa com si es tracta de vocació a una professió o a un servei a la societat. Gairebé tothom creu que per descobrir la pròpia vocació cal mirar-se endins i descobrir-hi com una atracció, una mena de gust sensible. Tindries vocació de missioner si, en començar a pensar en els missioners et vingués salivera a la boca. Generalment passa a l'inrevés. La vocació no ve mirant endins, sinó mirant enfora. La vocació, el Bon Samarità la va sentir mirant el ferit que hi havia al camí. Moisès, veient l'esclavitud del seu poble. Una infermera comença a saber que té

vocació mirant els malalts, i un futur mestre, entrant en contacte amb els nens i nenes. De vegades podrem triar els que haurem d'estimar, però altres vegades els qui haurem d'estimar ens triem a nosaltres i se'ns entravessen al mig del camí. Així ens fan una crida, ens diuen una vocació. A qui de nosaltres no se li ha entravessat algú pel camí de la vida, per cridar-lo? No podria passar que, en comptes de preguntar-nos si tenim vocació, haguéssim de qüestionar-nos si tenim una *resposta* per a les vocacions i les crides que ens arriben? (Mons. Jaume Camprodon).

26. "He sentit el crit del meu poble. Ara ves, jo t'hi envio" (vegi's Ex 3). Cada vegada que el Senyor diu a algú: "ves-hi", vol dir que ha escoltat el nostre crit i per al món neix l'esperança. Entenem la bellesa de la vocació? Totes les crides ens parlen d'un Déu que ha escoltat. I totes les respostes estan carregades de l'esperança que el crit ha arribat a Déu (A. Riboldi).
27. Més que mai el nostre món té necessitat de radicalitat... Existeixen enormes masses de persones ferides, desfetes per la ira, l'angoixa... La Bona Nova no és solament anunciar la Paraula, sinó mostrar que som estimats per Déu. Jo no tinc dret a dir que sóc estimat per Déu si no estic disposat a viure amb tu... El pobre és aquell que no pot escollir i espera i no sap ni tan sols què espera... No és de boniques paraules que l'home té necessitat. Sinó d'una presència! Allí, on crida... (Jean Vanier, fundador de les comunitats de l'Arca).

28. L'esguard de Jesús és d'una agudesia diversa... no és com aquell de Simó Pere que, enfonsat en el propi pecat, no podia veure res més que això: en ell, Jesús hi discerneix un home del Regne, un pescador d'homes (Lc 5,10). En Zaqueu (Lc 19), que la gent ja ha classificat i refusat, Jesús hi veu un home que només espera d'acollir-lo... "A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots... vaig a preparar-vos-hi estada" (Jn 14,2)... Adreçat sobre cada home, el seu esguard diu: "hi ha un lloc per a tu: vull que tu visquis." Sota la seva mirada ningú no destorba (Taizé).
29. La gratuïtat és potser l'element més escandalós en la vida del món, és l'expressió més pregonada de la profecia... Per a nosaltres sembla inconcebible viure amb Déu sense veure els resultats, perquè no entenem que el resultat més gran és precisament viure amb Déu... Quan Ell reeixirà a "convèncer-nos", sense cap explicació "lògica", aleshores podrem construir també nosaltres signes profètics (A. Chiergatti).
30. Aquell que se sent molt estimat per un amor absolut, incondicionat i inexpressable, sent de seguida l'impuls a fer present i operant aquest amor als altres. Perquè experimenta la total pobresa seva i de cada germà privat d'aquesta sòlida riquesa (P.G. Cabra).
31. Quan l'home demana és per rebre; quan Déu demana, és per a donar (Sertillanges).
32. Importa poc construir un pont meravellós, ser autor d'una obra genial o teclejar, en una màquina d'escriure, una carta insignificant en la més fosca de les oficines. El que importa és ser en el lloc que ens correspon i fer brollar la màxima redempció possible, en aquest instant i en aquest tros de la creació.
33. Senyor, continueu passant enmig de nosaltres i crideu amb força aquells que heu escollit per ser testimonis clars del vostre amor. Que confiïn en la vostra fidelitat i trobin el suport dels germans (Mons. Jaume Camprodon, bisbe de Girona).
34. No et cansis. El qui et va elegir, no et deixarà (Emília d'Oultremont).
35. Si el que Déu ens demana no té límits, és que tampoc els té allò que ens vol donar (Abbé Huvelin).
36. La felicitat no es pot comprar amb diners! És com un eco en el fons del teu cor, que només contesta quan surts de tu mateix (Phil Bosmans).
37. Deslliga'm de tot allò que em separa de tu!
38. Allí on els ulls miren amb delit, també hi va el cor, i el peu li segueix ràpidament (Carlo Dossi).
39. Si la crida de Jesús t'arriba al cor, no la facis callar. Deixa que creixi fins a la maduresa d'una vocació.
40. Senyor, sóc aquí..., porta'm on vulguis, però vine amb mi (M. Emília Riquelme).
41. Si tardes massa en decidir què fer amb la teva vida, te n'adonaràs que ja ho has fet (Pam Shaw).

42. L'amor somnia projectes missioners, la teva generositat els realitza.
43. Allí on Déu ens va semblar, cal florir-hi.
44. Si Déu et crida, per què esperes?
45. Crist necessita la teva vida, les teves paraules i les teves obres per a donar-se a conèixer.
46. A una persona se la pot privar de tot, menys d'una cosa: l'última de les llibertats humanes, la d'elegir la seva pròpia actitud en qualsevol circumstància, la d'elegir el seu propi camí.
47. Jo no puc res, però Tu ho pots tot (M. Emilia Riquelme).
48. Déu estima i ens segueix com si no pogués ser feliç sense nosaltres (M. Esperança).
49. Queda't on Jesús vol, per a fer el que Ell vol, i com Ell vol (Emile d'Oultremont).
50. El que tu ets és el que Déu et regala. El que fas de tu és el que regales a Déu.
51. Per què cercar un camí si no és per mostrar-lo als germans? (Goethe).
52. Si Déu ho vol, jo també ho vull (Mozart).
53. Només una vida consagrada als altres val la pena de ser viscuda (Einstein).
54. Cada dia començo el meu camí sense mirar enrera. Tinc l'esperança posada en Déu (HS).
55. Si agafes un mal camí, no esperis un bon destí. (Refrany castellà).
56. Crist et demana molt, perquè t'ha omplert dels seus dons... Que la teva vida sigui una resposta curulla de meravella per tot això que ell ha dipositat en tu (Germà Roger, Taizé).
57. Fill meu si vols assumir plenament la teva tasca, no oblidis mai que tota vocació és un calvari (Bernanos a un aprenent d'escriptor).
58. La vocació millor? La que millor "encaixa", no la que deixa més a la "caixa".
59. Tenir idees clares és important per escollir amb encert a la vida. Però idees clares no són certes absolutes.
60. Quan una ànima generosa respon sí a Déu, Ell baixa al món.
61. Val la pena viure la meua vida plenament. Per a aconseguir-ho l'he d'orientar.
62. La vocació genuïna, la que és almenys imprescindible per a les més elevades professions humanes, ha d'ésser vocació d'amor, de lliurament desinteressat i submissió a un ideal d'amor, de ciència, de servei i apostolat per als altres (Marañón).
63. Tenir vocació no ens allibera d'una dolorosa decisió.
64. La vocació no és un camí per a conformistes, sinó el dels violents i rebels que aspira a que el seu pas pel món el faci una mica millor.

65. El seguiment de la vocació demana una opció personal, un compromís continu, una conquesta diària.
66. La vida és per a cadascú una missió per a complir.
67. Hem de ser com l'home que va encenent amb el seu ciri els llums de tota una processó (P. Claudel).
68. Més que coneixement del futur, la vocació és una resposta amorosa: és una amistat.
69. Viu Tu en mi: no vull res més, perquè aquell que t'ha trobat ha trobat la força de la seva vida (Karl Rahner).
70. El servei de l'amor és el sentit fonamental de tota vocació.
71. Cerca quina és la inclinació més pregonada del teu cor i segueix-la.
72. Les teves ales ja estan formades; ara és teva la decisió de volar.
73. Creuar la vida contemplant el Mestre i dient-ho a l'un i a l'altre amb la pròpia vida no és malmetre la vida. Més aviat és guanyar-la (Mons. Jaume Camprodon).
74. Torneu a llegir l'Evangelí, i si el Mestre us invita a seguir-lo de prop, creieu que esteu de sort, baldament hàgiu de vendre-ho tot (Mons. Jaume Camprodon).
75. No tothom serveix per a tot, però tothom serveix per a alguna cosa.
76. Acompanyar no és imposar, sinó fer descobrir.
77. Arrisca-t'hi: hi ha alguna cosa més i val la pena.
78. Que sigui lliure en cada moment, per donar-me a tots (Esteve du Bus de Warnaffe).
79. Abans que tu naixessis havia somniat amb tu, diu Déu (Germà Roger Schutz).
80. L'home és l'únic ésser que no es pot definir mirant-se ell mateix, sinó mirant Déu (Cardenal Ricard M. Carles).

TEXTOS VOCACIONALS

1. CARTA ALS JOVES. *Mons. Jaume Camprodon, bisbe de Girona*

La fe en Jesús, el Senyor, no consisteix en l'acceptació d'un conjunt d'idees i normes coherents i interessants que trobem en l'Evangelí. La fe és el seguiment a una persona que ha encarnat aquest pensament i ha portat l'estil de vida que se'n deriva. Una persona que els cristians professem vivent en la nostra història, amb una vida nova. És el Ressuscitat. La fe en Jesús suposa seguiment i relació personal amb Ell. Moltes pàgines de l'Evangelí s'hi refereixen: la crida i el seguiment de dos amics, Joan i Andreu (Jn 1,37ss.) i altres. T'invito a descobrir i a anotar els textos dels evangelis que en parlen. Jesús no dóna cap llibre als qui crida per sotmetre'ls després a un examen. Entre Jesús i els qui el segueixen s'estableix una comunicació personal, amb els seus alts i baixos, per descomptat; però sempre amb els ulls oberts i l'orella atenta al Mestre. Atura't a contemplar reposa-

dament l'escena de Joan i Andreu. Joves d'esperit viu i inquiet es troben amb Jesús per primera vegada a la vora del riu Jordà. Els va quedar tan marcat aquell dia que, anys després, Joan encara recordava l'hora: *Eren cap a les quatre de la tarda*. Contempla Jesús amb el pensament i el cor, escolta el seu missatge que parla de l'amor de Déu per a tothom i en preferència pels marginats d'aquell temps. Escolta la seva invitació, ara adreçada a tu: *Vine i segueix-me*. No tinguis por, continua llegint. Passaràs hores de tot, però ell mateix et donarà coratge. Parla amb alguna persona que hagi fet una experiència positiva d'aquesta crida: exposa-ho a algun mossèn; els mossens tenen la missió de guiar per aquest camí. No serà res de l'altre món si intueixes que Jesús et circa d'una manera plena i total al servei dels germans per fer-te semblant a la font de la plaça del poble que raja per a tothom. Això demana renunciar a bastir una família pròpia per viure en una de molt més gran, tant com la mateixa plaça; però no tinguis por, que ell continuarà amb tu. Si ets un noi i sents que et demana per seguir-lo en el servei de capellà, aguanta ferm, demana també consell a qui en tingui experiència. No seràs mai ric ni tindràs massa hores per a tu; però sentiràs la pau i la joia d'enriquir la vida dels altres. "Hom troba la pròpia felicitat en la mesura que es preocupa de la felicitat dels altres". El mateix Jesús serà la teva recompensa.

2. DEU OBSTACLES A SUPERAR. *Pastoral del cardenal G. Danneels, arquebisbe de Malines-Brusel·les*

- Hi ha una taca sobre la nostra retina per tot allò que concerneix l'invisible, sobretot en el camp religiós cristià.
- D'altra banda, hi ha un moviment de reacció i d'interès difús per l'invisible esotèric, les noves religions i la Nova Era.
- Som esclaus d'una fam de verificació. Com si no hi hagués més realitat que la que hom pot palpar-ne l'eficàcia.
- La nostra fe en la vida eterna és enfosquida. Aquesta és potser la causa més greu del difícil desvetllament de les vocacions. S'estén un vel sobre el més enllà.
- Estem presos en una revolució copernicana: l'antropocentrisme i el seu corol·lari, el subjectivisme.
- Hom ja no gosa a, "*comprometre's per sempre*". no hi ha més que el curt termini humà: "*pel que això dura*". És un signe de la manca de confiança en les possibilitats de Déu!
- En la nostra civilització, l'augment del nombre de solters esdevé una realitat cada cop més important. Aquesta soledat sovint és el resultat d'un fracàs. Sociològicament, el celibat apareix com la cara visi-

ble de la soledat, de la mancança, de la ferida, del buit existencial.

- L'individualisme i el subjectivisme promouen la fe envasada: l'esberlada del consens doctrinal.
- Tenim una molt feble percepció dels gestos sacramentals. Hem esdevingut la religió de la paraula.
- En la nostra cultura, una vocació religiosa o sacerdotal, ja no correspon a una promoció social o a un estat privilegiat i respectat. Això també juga vertaderament.
- El consumisme contribueix a treure tot sentit del més enllà del que és visible. Això porta a l'anestèsia del sentit del pecat i de la feblesa moral. La pèrdua d'aquest sentit del pecat treu la necessitat de ser salvat i redimit.

3. PERQUÈ NEIXIN VOCACIONS

Perquè neixin vocacions cal cultivar les actituds de cor:

- 1) Una humilitat fonamental i l'esperit del sí de Maria.
- 2) L'instint de la veritat: no enganyar-se, no anar amb subterfugis, no fer-se il·lusions sobre un mateix, ni caure en doble joc.
- 3) El gust de la justícia sobre-abundant. La santedat és l'amor que desborda. La mesura de l'amor és que no

té mesura. La generositat és molt més que l'impuls pel qual hom es dona "*a fons perdut*".

- 4) La set d'espiritualitat i del sentit religiós no pot esdevenir una compensació. El Déu que crida no és únicament un Déu que consola. El seu amor no és solament material.
- 5) Cal recuperar el sentit de l'aventura. La imatge de l'ésser cridat que abans es tenia era alhora la de l'amor de Déu i la del coratge humà. Models: alpinistes pilots...
- 6) L'acolliment de la misericòrdia de Déu. No hi ha manera de ser cridat quan un no té cap sentit de la seva feblesa i cap sentit de la misericòrdia i el perdó.

4. LES MANS DE CRIST

- Crist no té mans; només té les nostres mans per a realitzar el seu treball, avui.
- Crist no té peus; només té els nostres peus per a guiar els homes pel seu camí.
- Crist no té llavis; només té els nostres llavis per a parlar d'ell als homes.
- Crist no té ajuda; només té la nostra ajuda per a reunir els homes al voltant seu.
- Nosaltres som l'única Bíblia que la gent pot llegir, encara.

- Nosaltres som l'últim missatge de Déu escrit en fets i en paraules...

Text del segle. XIV

5. L'EQUIPATGE PER A UNA VOCACIÓ

L'equipatge per a una vocació consagrada que el qui és cridat ha de trobar en la comunitat és:

- 1) una actitud d'escolta de la Paraula de Déu que sempre crida a superar-nos
- 2) l'oració com alçaprem per a respondre a la crida
- 3) una sensibilitat per donar a conèixer l'Evangeli com la millor bona notícia que l'home i la dona poden rebre;
- 4) una obertura al servei dels necessitats, acollidora de tota persona que es troba en dificultats.

PER A LA PREGÀRIA DELS FIDELS

- I -

Presentem les nostres pregàries a Déu Pare, amb tota confiança demanem-li les vocacions necessàries per a la nostra Església. Responguem tot dient: ESCOLTEU-NOS, SENYOR.

1. Per la nostra comunitat, perquè s'estrenyin els vincles de comunió entre tots els que la formem i esdevinguem així un àmbit propici on es puguin discernir les diverses vocacions. **PREGUEM:**
2. Perquè redescobrim la riquesa que comporta la pròpia vocació baptismal i potenciem així totes les vocacions específiques de servei a l'Església. **PREGUEM:**
3. Perquè el Senyor concedeixi a la seva església l'alegria més gran: el do de les vocacions al ministeri

sacerdotal i la nostra església diocesana no sigui òrfena de pastors que prediquin la Paraula i parteixin l' Eucaristia. PREGUEM:

4. Perquè hi hagi joves que se sentin cridats a seguir Jesús pobre, cast i obedient; i a servir-lo en els germans a través dels diversos carismes que l'Esperit Sant suscita en l'Església. PREGUEM:
5. Perquè els matrimonis i famílies cristianes visquin la seva vocació amb fidelitat i esdevinguin un símbol clar de l'amor de Crist a la seva Església. PREGUEM:

Escolteu, Pare de bondat, aquestes pregàries que amb fe us demana el vostre poble fidel. Per Crist Senyor nostre.

- II -

Girem els nostres cors vers Déu, per tal les nostres necessitats es vegin saciades per la bondat i l'amor del Pare. Responguem tot dient: ESCOLTEU-NOS, SENYOR..

1. Perquè el Senyor faci experimentar en el cor de molts joves la crida a anar als països de missió per proclamar la Bona Nova de l'Evangeli amb les obres del Regne. PREGUEM:
2. Pels nostres monestirs, que siguin per les diòcesis catalanes com les arrels que donen fermesa i aliment a tota la pastoral i se sentin el cor de l'Església que batega constantment per les necessitats del món. PREGUEM:

3. Perquè els laics redescobreixin la seva vocació en el cor de l'Església i se sentin enviats a ser sal i llum del món. PREGUEM:

4. Perquè el Senyor vulgui beneir la seva Església i es compadeixi d'ella donant-li, per la seva gran misericòrdia, el do de les vocacions als ministeri sacerdotal, la vida consagrada, el matrimoni cristià i la vida laical. PREGUEM:
5. Perquè els nostres joves s'esforcin a viure de manera generosa la fe i segueixin amb decisió la vostra crida. PREGUEM:

Acolliu Senyor, aquestes súpliques, i per l'acció de l'Esperit Sant porteu-les al seu compliment. Per Crist Senyor nostre.

- III -

Amb fe i esperança, implorem la misericòrdia del Pare, que es compassiu i benigne. Responguem tot dient: ESCOLTEU-NOS, SENYOR.

1. Perquè els preveres visquin amb un cor tant ardent el seu amor a Jesucrist que esdevinguin, amb la seva vida, la crida que animi als joves en el desig de servir-lo en els germans; que puguin fer-se propers als joves, acompanyar-los des d'un testimoniatge senzill i sincer, i no els manqui mai la iniciativa per fer proposades vocacionals explícites. PREGUEM:
2. Per tots aquells que donen la seva vida seguint els consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència.

cia; que no defalleixin en la construcció del Regne i continuïn lliurant-se al servei dels més pobres i desfavorits en els diversos camps on treballen: escoles, hospitals, residències, centres d'acollida, barris...

PREGUEM:

3. Per les famílies cristianes, perquè visquin la fe amb responsabilitat i amb goig, i perquè aprofundeixin el do de la pròpia vocació i la dels fills per tal de poder-hi respondre amb generositat. PREGUEM:
4. Pels que s'han consagrat a construir el Regne de Déu als països de missió: que el Senyor augmenti les seves forces i tinguin sempre en el Crist ressuscitat el goig del seu enviament. PREGUEM:
5. Perquè els laics que estan immersos en els diversos àmbits de la societat: professional, cultural o polític... Puguin donar un testimoni ferm de la seva fe. PREGUEM:

Accepteu Pare, aquestes pregàries que brollen dels nostres cors. Per Crist Senyor nostre.

- IV -

Demanem a l'amo dels sembrats, que envii més treballadors a la seva Església. Responguem tot dient: ESCOLTEU-NOS, SENYOR.

1. Perquè el Senyor amb la seva gran misericòrdia i amb la força de l' Esperit susciti en el cor de molts joves el desig de seguir-lo i de configurar-se amb Crist pel sagrament de l' ordre. PREGUEM:

2. Perquè siguem valents per constatar amb la pròpia vida l'afirmació que féu Jesús en dir que fa més feliç donar que rebre, i siguem capaços de donar-nos a nosaltres mateixos com una ofrena agradable als ulls de Déu. PREGUEM:

3. Perquè siguem capaços de motivar un canvi d'actitud en les nostres comunitats amb optimisme vers el futur i puguem dur terme una pastoral vocacional entusiasmada. PREGUEM:

4. Per les famílies que passen moments de dificultats; que trobin força en el Crist i consol en els germans. PREGUEM:

5. Perquè fonamentem la nostra vida i la nostra pastoral en la pregària, ajudem als joves a fer experiència de pregària i descobrim la grandesa de viure la vida com un do. PREGUEM:

Senyor, mireu la vostra Església que us demana vocacions. Que la intercessió de Maria, ens permeti viure en l' esperança. Per Crist, Senyor nostre.

- V -

Amb la mirada fixada en Jesús, obrim els nostres cors a l'acció del Pare, que actua per l'Esperit Sant. Responguem tot dient: ESCOLTEU-NOS, SENYOR.

1. Perquè la nostra vida comunitària sigui més rica i suggerent, que siguem capaços d'acollir els joves amb la seva complexitat, acompanyar-los i fer-los propostes concretes. PREGUEM:

2. Perquè els educadors dels col·legis no deixin mai de convidar als nois i noies a una generositat més gran per amor al Regne de Déu. PREGUEM:
3. Perquè el Senyor susciti al cor dels joves el desig de seguir-lo perquè visquin el do del seu amor, de la seva presència i esdevinguin pastors de la seva Església. PREGUEM:
4. Perquè hi hagi joves que se sentin cridats a seguir Jesús contemplant el misteri de l'Amor de Déu des de la dedicació a la pregària, el treball i la vida en comunitat. PREGUEM:
5. Perquè les famílies siguin sensibles al desvetllament vocacional dels seus fills i els ajudin a descobrir i complir la voluntat de Déu Pare. PREGUEM:

Pare, Vós que escolteu el clam del vostre poble, accepteu les nostres peticions i que es compleixi la vostra voluntat en tots nosaltres. Per Crist, Senyor nostre.

- VI -

Des de la nostra pobresa, presentem les nostres peticions a Déu, sabent que d'Eiil ens ve tot allò que ens fa falta. Responguem tot dient: ESCOLTEU-NOS, SENYOR.

1. Perquè tots els que es dediquen a la pastoral de joves vegin com el Senyor beneeix el seu treball i no deixin mai de convidar els joves a escoltar la crida de Déu. PREGUEM:

2. Perquè tot el nostre treball pastoral es vegi amarat de l'accent vocacional i els catequistes no tinguin por de parlar amb naturalitat de la crida que Déu adreça a infants i joves. PREGUEM:
3. Perquè entenguem la importància del ministeri del prevere dins la comunitat i fem que sigui viscuda amb tota la seva especificitat sense que això porti a distanciaments infructuosos. PREGUEM:
4. Perquè el Senyor, per l' amor que té a l' Església, li concedeixi els pastors que necessita segons el seu cor perquè avanci cap al Regne. PREGUEM:
5. Perquè no faltin ministres de la Paraula i dels Sagraments que continuïn el ministeri del Crist. PREGUEM:
6. Perquè sempre restem oberts a la crida del Senyor, i al llarg de tota la nostra vida puguem respondre amb generositat i disponibilitat de cor. PREGUEM:

Sabem Pare, que sense Vós, res no podem. Accepteu les nostres pregàries i féu el que més convingui per al nostre bé. Per Crist, Senyor nostre.

- VII -

Jesús, Senyor! Davant tants Seminaris desolats i tants pobles sense sacerdot, mogut el nostre cor de la pena que arrancà del Vostre aquella angoixosa queixa: "Hi ha molt a segar, però els segadors són pocs", obedients al vostre manament us fem aquestes súplices tot dient: ENVIEU, SENYOR, SEGADORS A LA VOSTRA COLLITA.

- Perquè no falti qui us porti els infants,
ENVIEU, SENYOR, SEGADORS A LA VOSTRA COLLITA.
- Perquè els sords hi sentin, els morts ressuscitin i els pobres siguin evangelitzats,
ENVIEU, SENYOR, SEGADORS A LA VOSTRA COLLITA.
- Perquè els atribolats i afeixugats vinguin a vós i, descansant sobre el vostre pit, trobin la pau,
ENVIEU, SENYOR, SEGADORS A LA VOSTRA COLLITA.
- Perquè diàriament es realitzi el vostre gran desig que els vostres deixebles mengin la vostra Pasqua i s'ompli sempre la casa del vostre convidat,
ENVIEU, SENYOR, SEGADORS A LA VOSTRA COLLITA.
- Perquè el vostre nom sigui santificat, vingui a nosaltres el vostre regne i per tots els homes de la terra es compleixi la vostra voluntat com pels àngels del cel,
ENVIEU, SENYOR, SEGADORS A LA VOSTRA COLLITA.

Envieu, Senyor, segadors a la vostra collita per tal que tothom pugui conèixer, estimar i seguir el vostre Fill Jesucrist, que viu i regna pels segles dels segles. Amén.

